Ketabton.com

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

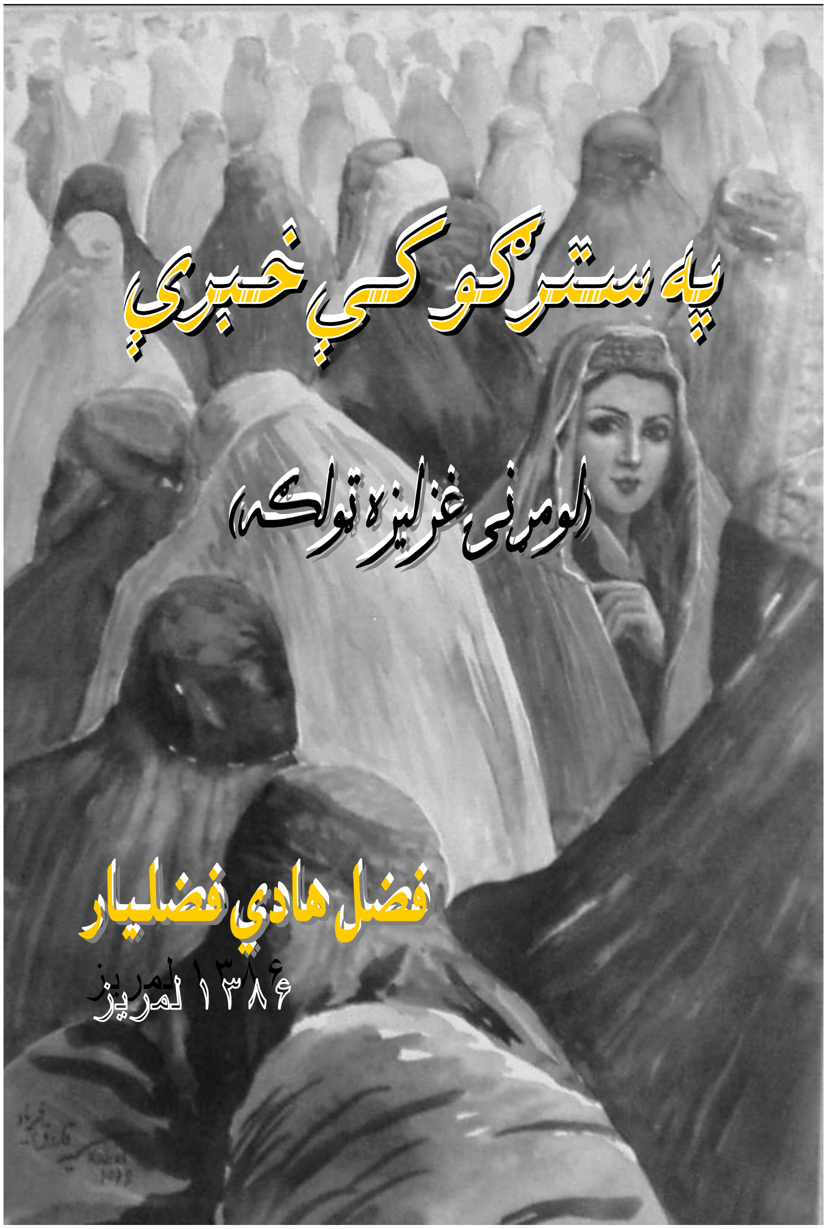

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انټرنیټ کې په لیکه کوونکی :

سمسور حبیبي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

دا کـتـاب هغـو دوو ګـرانو او زړه تـه راتـېرو ګلانو تـه ډالـۍ کـوم، چـې د یـوه یـې زه د احسـان پوروړی یم او د بـل مـې تـول پښـتون قـام:

۱- د هـېـواد سـتـر او پـیـاوړي لـیـکـوال ، شـاعـر، څـېړونـکـي، ژبـپـوه او روحـــانـي شـخــصـیـت

استاد محمداصف صمیم

تـه

۲- هغـه چـاتـه چـې دا هـر څـه یـې پـه مـا ولـیـکل خـو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم: په سترګو کې خبرې
شاعر: فضل هادي (فضليار)
خپرونکی: مومند خپرندويه ټولنه
کمپوزګر: محمدحسيب (انوري)
ډيزاينګر: نجيب الله (نايل)
د پښتۍ او انځورونو ډيزاين: لمر (ککړکی)
د چاپ زيار: شريف الله (ناصري)
د چاپ شمېر: ۲۰۰۰ ټوکه
د چاپ کال: ۱۳۸۶ لمريز

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران فضليار

غزليز نوښتونه

ځيني خلك په دې عقيده ښكاري، چې خپل كلتور او مقدساتو ته سپكاوى او يا ستغې سپورې په ادب كې بغاوت دى، او په دې ډېر خوښ وي، چې د باغي شاعر او ليكوال په نوم وپېژندل شي. حال دا چې د ادب ژبه د هنر ده، او هنر له ښكلا پرته بل انځور نه لري. په سپكو او سپورو كې به جذبه وي، خو هيڅكله ورته فن ويلى نه شو، او نه ښكلاييز ارزښت لري. دغه ډول شعرونه په اصل كې له فكري او ايډيالوژيكي ستونزو نه زېږېدلي ښكاري، او ادبي بغاوت نه دى.

شاعرانه بغاوت به هم له ښكلا او هم له هنره ډك وي. د بېلګې په ډول د شيخ متي بابا نظم د نصر لودي او شيخ اسمعيل د منظومو په وړاندې يو ادبي بغاوت دى. ځكه شيخ بابا په كايناتو كې د لومړي ځل لپاره په سيستماتيك ډول د جمال مشاهده تر سره كړې، او نظم يې له ستر مولانا رومي (رح) سره په سيالۍ د لاهوت په لور په الوت دى. همدارنګه خوشال بابا او بيا ورپسې استاد حمزه دراخله.

خبره به نه اوږدوم، زمونږ د ځوانو شاعرانو ترمنځ د ښاغلي فضليار غزليز نوښتونه ماته يو ډول ادبي بغاوت ښكاره شو، په

د فضليار لومړني غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ډول چې نه یې روایت تېر او تکراري سمبول ګڼلی، او نه یې په فکر د فن ملا ماته کړې، هر خیال ته یې د هنر د ښاپېرو لباس وراغوستی، خو دا فېشن او ارآیش هیڅکله هم پردی نه ښکاري، او نه د چا تقلید دی.

لار یې بېله او ځانګړې ده، له داسې یوه تشخص سره روان دی، چې د پښتون فطرت د رومان پالنې د ستر ذوق استازې کوي:

(د تروو اوبو ماهی) به دومره د چا خوښ نه شي، او نه دغه ترکیب په ړومبیو کې خوږ لګي، خو چې کله ورته شاعر په خپل شاعرانه منطق رنګ امیزي ورکوي، او تصویر ترې جوړوي، کټ مټ د (زشت و زیبا) ادبي صنعت تر پولو رسي:

تـه د تروو اوبو ماهی یې د جانان انځوره!
تـل مې د سترګو په راڼه سمندرګي کې اوسې

او تر دې یې دغه بل انځور لا ښکلی ښکاري، چې ملي احساس یې هم بدرګه کوي:

د یار وصاله ته هم سم د خپلواکۍ غوندې یې
ماته، کې نه ښکارې په سورې د برې کې اوسې

او که د همدغه غزل په یوه بل بیت کې یې د (کم عقلې) خطاب نه وی، نو زما غوندې خوش باورو خلکو به په څه ناڅه ډول د عرفان د وجودي تګلارې لاروی ګڼه:

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې
ته خو هر وخت ګوره زما پخپل زړګي کې اوسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کره کتنې په نيت نه خو د نظرماتې په دود به ددې ښکلې غزل يو بل بيت هم په نښه کړم، چې د جانان خيال پکې له مضر چينجي او سر له وچ لرګي سره تشبيه شوی، چې د شعري توکو له مخې هيڅ ارزښت نه لري، خو څرنګه چې د ښاغلي فضليار له شاعرانه برلاسۍ او لوړ استعداد نه ښکاري، په ډېرې لږې پاملرنې دغه ستونزه حل کولی شي، او ما ورته هغه د چا خبره ځکه وریاده کړه، چې ډېره ستاينه يې همدلته بريك نه کړي، پرېده چې نور ښه نوښت رامنځته کړي، او دا الهي (ج) قانون هم دی، چې کاينات يې په يو ځل بشپړ او سالم نه دي را استولي، ځکه بيا به زمانه د خلاقيت له جوهره بې برخې شي.

د بل هر لوړ او بااستعداده ويناوال غوندې ښاغلی فضليار د خپل ځانګړي فطرت له مخې مشخص تشبيهات، استعارې او نومونې لري، چې دده تصويرونه يې ګڼلی شو، داسې نه ده، چې د نورو پخوانې او زاړه نوښتونه يې کارولې، چې د شاعرۍ د سقوط نښه وي، همدغه يې ماته يو ادبي بغاوت او يا نوښت ښکاري:

راشه چې خپل کلي کې سندرې درته ووايم
ته په بازارونو کې شغارې د چنار غواړې

***

يو وخت به ددې خاورې شهيدان ټول راژوندي شي
يو وخت به زمونږ سترګې بيا غړيږې دوی ته څنګه

د فضليار شاعرۍ په مجموعي ډول د انځور په برخه کې له ښکلو تشبيهاتو او استعارو نه سرشاره ده، او زيات وخت دغه تشبيه په تمثيل هم اوړي:

وايي زما مينه به خپل زړګي کې پټه ساتې
دا ساده ګله رانه لپه کې درياب غواړي

***

ستا لومړی خندا شپېلی د اسرافيل وه
يو ځل بيا وخانده شاباس چې ژوندی شم

(په سترګو کې خبرې) غزل ټولګه چې له سره تر پايه وکتل شي، هر ځای پکې فضليار د يوه پښتون او سپېڅلي ګروهمن په توګه ځپاند دی، شاعري يې دومره سپېڅلې ده، چې د تقليد بوی هم نه لري، داسې نه ده لکه څوتنې او يو سر.

په شاعرۍ کې يې ټولنيز ارزښتونه، مقدساتو ته درناوی په لوړه هنري ژبه تر دې حده دی، چې د خپلې ټولنې عکاسي او انځور يې ګڼلی شو. د پتمن ملت تشخص، د ازادۍ جذبه او د يرغلګرو ماتې پکې د يوې حماسې په ډول په ځپو دي.

زه په پای کې دغه ژور فکر په لالوړ خيال ښکلی غواړم، او ګران فضليار ته له لوی خدای (ج) نه د خوشال بابا د (پښتون) او د شاعر اسلام علامه اقبال د (مرد کامل) جوړېدو دعا کوم.

په شاعرانه ولولو

ناګار

پوهنتون مېنه
۳۰|۵|۱۳۸۶

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل پيغلو مانو ورته لوګی کړی

د سترګو شاعر (فضل هادي فضليار) په ۱۳۷۹ لمريز لېږديز کال، د ننګرهار په عالي لېسه کې زما د دولسم ټولګي زده کوونکی و. د وطن په حساب مې هم ورسره اړيکې درلودې او د خوږو اخلاقو خو به يې څه نه وايم.

خدای شته چې هاغه مهال يې پر شاعرۍ خبر نه وم خو شعر يې لکه چې پټ ليکه ، ځکه د ډېرو نورو پښتنو په څېر ، دده په مالت کې هم دي هنر ته په درنه سترګه نه کتل کېږي. خو اوس پوه شوم چې فضليار لا ډېر پخوا د هنر د کلي په کوڅو کې د غزل وظيفه ټوله کړې ده.

ما چې دده نوښتګره، خوږ ژبې او غزلبوله شاعري وليده، نو حيران شوم چې زما مات او ګوډ قلم به کله دومره توان ولري چې د فضليار غوندې ځلمي په تانده شاعرۍ هنري او ادبي ليکنه وکړي.

فضليار د ځينو نورو ځوانو شاعرانو په څېر بې دانو بوس نه دي باد کړي ، او نه يې هم اسمان د خيال په تيګو ويشتی.

هغه هر څه ته په خپلو شوخو هنري سترګو کتلي او هماغسې انځورونه يې ترې اخيستي. د خيالي نړۍ د ترخو اوبو په سيند کې يې لامبو نه ده وهلې ، بلکې ځان يې د شعر د خواږه اباسين تل ته رسولی او اصيلې ملغلرې يې ترېنه راويستي دي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضلیار شعر اخلاقي، دیني، ټولنیز، پښتني، ملي او حماسي ښېګڼې لري. د نکریزو، سرو شونډو، شنو خالونو، بنګړیو او .... په بازار کې ډېر نه دی ګرځېدلی. هغه هر څه ته د حقیقت په سترګه کتلي او هغه یې د ریالېزم د سروزرو په تله تللي دي.

د فضلیار د نقادۍ ژبه اورونه بلوي ، او لکه د څپېړیو د سکروټو غوندې سرې سپرغۍ بادوي. شعر یې د خوشحال خان د حماسو رنګ لري. خوشحال بابا وایي:

څو وانخلي له غلیمه انتقام
مرد نه خوب کا نه خوراک کا نه ارام

د فضلیار لاندې بیتونه وګورئ:

خپلواکي مې د خپل قام راځخه غواړي
له غلیمه انتقام راځخه غواړي
باغي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قیام راځخه غواړي
ترپایه....

د شعر ژبه یې ډېره سپېڅلې، ساده، روانه او رڼه ده؛ او د نورو ژبو له اغېزه یې د غزل جامې پاکې ساتلې دي.

فضلیار که څه هم د عمر زیات کلونه په کوزه پښتونخوا کې تېر کړي خو د هنر خوله یې په ښېلمازه اوبو نه ده کنګال کړې.

شعر یې د بدیع او بیان په هنري او ادبي صنعتونو داسې پسوللی، چې سړی ورته ګوته په غاښ پاتې کېږي. د ښه تکړه انجینر او معمار غوندې یې د تشبیې، استعارې او کنایې ښتنې په خپلو ځایونو لګولې او د غزل رنګینه ماڼۍ یې ورڅخه جوړه کړې ده.

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فضلیار کشر هلک دی ، خو په غزل کې یې د ډېرو مشرانو پر پلونو پل ایښی ، حیران یم چې دا الهام ورته له کومو غرونو د غزل ښاپېریو راوړی دی. وګورئ ، په لاندې غزل کې د کاظم خان شیدا غوندې ښه پوهېږي خو دار ته په ډېر ویاړ روان دی.

کاظم خان شیدا وایي:

هسې نه چې دار محروم په میدان پرېږدي
که یو سر په تن لرې بلند همته

فضلیار صیب هم ورسره مناسبه سیالي کړې ده ، دا وایي:

ښه پرې پوهېږم چې مې سر په لور د دار روان دی
خو بیا هم شکر دی چې ستا د عشق پر لار روان دی
وطنه! ستا مینه کې ځیني له سرونو تېر شول
د ځینو نورو په همدې نوم کاروبار روان دی

زه ورته دا بیتونه ډالۍ کوم:

داره جنازه مې درنه ونه کړې
ځورند تر قیامته داسې ښه یمه
پاتې که دا زوړ ګرګین له مانه شو
زه به له میرویس نیکه نه نه یمه

فضلیار په پورته غزل کې خپله ایماني او افغاني دنده په څومره بریالیتوب سره سرته رسولې ، او هنري ارزښتونه یې څومره خوندي ساتلي دي. خپل سر د وطن له مینې قربانوي او

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار ته په خوشالۍ روانيږي، خو د وطن خرخوونکــو او بې ننګو دلالانو له مخونو څخه پردې پورته کوي او راتلونکي نسل ته يې ورپېژني.

زما په اند فضليار د شعر خپل ځانګــړی ســبک او بېلــه لار لــري ، چې هغــه لــه نــورو څخه بېلـوي. د هغــه د شــاعــرۍ يــو څو ځـانګــړنو تــه پــه لاندې ډول ګــــوته نيســم:

د فضليار له شعر نه معلوميږي چې د افغانستان د نورو سيمو لهجې او ګړدودونه يې زده دي ، او په بېلا بېلو پښتنو سيمو کې راته بلد ښکاري.

نور سختې دلته شپې شوې لـه دې کلي کـډه وړم
ترخې د ژوند شيبې شوې له دې کلي کـډه وړم
د ژړو ګلالــۍ څېــرې سپېــرې شــوې فـضـليـاره
شــروع پکــې نـشې شــوې لــه دې کلــي کــډه وړم

په پورتني بيت کې د (ژړې) يا د جمعې په بڼه د (ژړو) کليمه د هېواد په جنوبي سيمو (پکتيا، پکتيکا او خوست) کې مروجه ده. ده کمال کړی چې د نورو لهجو رواجولو ته يې هم پام کړی او خپل غزل يې پرې رنګين کړی دی. په لاندې غزل کې يې کندهارۍ لهجې ته پام وکړئ:

کـنـدهـاري يــاران چــې کلــه راپــه زړه ســي بــارا
پــه هـغــه دم مــې نــو زړګــی ذره ذره ســي بــارا
ژبــه مــې ګـونګــه ســي بيخــي غــزل ويــلای نــسم
خو چې تـا وويـنم غـزلې راشـېوه سي بـارا
ترپايه....

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګــــه پــه لاندې غــزل کې يې د کـــوزې پښـــتونخـــوا د پښتنو لهجــــه راخيســـتې ده:

هر وخت په کې ملګرو شور ماشور غونته کې دی
دا زړه مې بس د څو شوخانو کور غوتته کې دی
سهار نه تـر ماښـامه مـې پـه ژبـه ستا نامه وي
هر لفظ يې په ايمان د ټنګ ټکور غوتته کې دی
تـر پايه...

همـدارنګـه د فضلـيار بلـه ښـه برلاســي پـه شعـر کـې داده ، چې مهمل الفـاظ يې په ډېرو مـناسـبو کليمـو پسې تړلـي او د خـپل غزل مقام يې پرې لـــوړ کـــړی:

نه ښکلي ملـي، نه مې څوک تنکي منکي خوښېږي
خو بيا مې هم دا يـو او نيـم چټـي پټـي خوښـېږي
نظـم چټيـاټ ګـڼـي ازاد شعــر تــه اور اچــوي
د فـضلـيار خــو غـزلـبولـه شاعــري خوښــېږي

د فضـــليـار کمـال تـه ځـير شئ ، چې څنګـه ښه يې لـه (تنـکـي) سره د (منـکـي) او له (چـټـي) سره د (پټـي) مهمـلې کليمې راوړې دي.
د فضليار صيب د شعر بله ځانګړنه چې د هغه شعر له نورو ځوانانو څخه بيلوي ، داده چې هغه په سياسي مسايلو کې ادبي نزاکتونه مراعتوي ، لکـه د نـورو غـوندې کنځلې نه کوي بلکې د واقعـتونو لـه مخـه د کـنـايـو او اســتـعـارو پـه ژبـه حـجـابـونه پورته کــوي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو یې لاندې بیتونه وګورئ، چې په څومره ادبي نزاکت سره د ګاونډیو هېوادونو په اوړو د احسان درون پېټی ږدي او د شوروي تګ لورې ورته څرګندوي. دغه راز د جهاد په اتلانو غږ کوي چې که له روس نه مو مخ راړولی نه وی، نو کفري لمن به یې له نړۍ څخه نوره هم ټوله شوې وه:

دا خـــلك دې مــونـــږ تـــه دُعـاګانـــې کـــړي
مونـــږ کـــه نـــه وای روس تـــر هندوستـانـــه تـــه
ولـــې دې افـغـانـــه دومــــره ژر پـرېــــښود
ســـتا دوښمـــن روان و لـــه جهـانـــه تـــه

دا چې فضلیار په یوه علمي او دیني چرګۍ را لوی شوی، پلار او ترونه یې دیني عالمان او نیکه خو یې د طالبانو او ملایانو جرنیل و. نو ځکه یې په غزلو کې ډېر مذهبي څرکونه هم لیدل کېږي.

تاسو وګورئ چې په لاندینیو بیتونو کې یې څومره لوړ دیني مفاهیم په ډېرو لنډو او ساده ټکو کې بیان کړي دي:

زړه! څـــه چـــې دې خوښـــه وي کـــوه یـــې خـــو
پـــام کـــوه چـــې رب درڅخـــه هیـــر نـــشي

فضلیار زړه ته د هر څه د کولو اجازه ورکوي خو یوائې یو شرط پرې ږدي ، چې خدای به نه هیروي. دده کمال دادی چې همدا یو شرط دومره جامع شرط دی چې له امله یې سړی له هر ناوړه کاره ژغورل کېدای شي. ځکه چې الله د چا په یاد وي نو هېڅکله به بې لارې نشي.

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه لاندې بېتونه يې وګورئ:

پرته له تقوا پرته له دين څخه
څوک وايي چې ژوند لکه زقوم نه دی

***

هغوی ژوندي دي هغوی ژوند او مينه دواړه کوي
د خدای په لاره کې مړه شوي مونږ ته مړه نه ښکاري
او داسې نور.

همدارنګه د فضليار له شعر نه د هېواد د ابادۍ ، ملي ازادۍ ، سولې او ارامۍ وږمې راولاړېږي ، هېوادوالو ته د ښه او نوي ژوند زيری ورکوي ، نهيلي په کې ډېره نه ترسترګو کېږي ، له ټوپک او جنګ څخه کرکه کوي او پر ځای يې د کتاب ، قلم او پښتني حجاب سره مينه لري :

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس
دده د لاسه مو د مړه نيکه هډوکي خرڅ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس
ترپايه....

هغه د همدې غزل په پای کې خپل يو خصوصيت او ځانګړتيا ته اشاره کوي او وايي:

نور دې د سترګو او ښو په ژبو نه پوهيږي
د فضليار زړه درنه تکه سپين ځواب غواړي اوس

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ريښتيا ده چې فضليار سپيني او زړه ورې خبرې کوي ، او له نورو څخه د هغوی د کړنو سپين حساب غواړي. په غزل او ورځيني ژوندکې له هيچا څخه نه ويرېږي ، د رحمان بابا غوندې نه د چا بې ځايه غندنه کوي او نه هم بې ځايه ستاينه.

ما چې دده جرئت، استعداد، هنري شوخۍ او خوږو اخلاقو ته سوچ کړی، نو دا غزل مې په ذهن راوربدلې ، چې دلته يې فضليار صيب ته ډالۍ کوم:

نه پېچومې کې تم شوی نه په څوړ
دا د هسکو غرو د سپينو واورو چړ
هره چيغه يې ړلۍ د پشه کال ده
چې باران ورسره مل شي جوړ کړي خوړ
غاړکۍ يې د غزل ناوې ته راوړه
ملغلرونه يې جوړ دی هر يو لړ
په قلم او ځلميتوب يې برکت شه
راته ښکاري د پامير له غره نه لوړ
ننداره يې چې په سپينه ږيره وکړه
يارمحمد يې د ستايلو بولي وړ

زه خپله ليکنه رانغاړم او د فضليار صيب د شاعرۍ په هکله دومره وايم، چې هغه واقعاً خوندوره، ساده او ښکلې پښتنه شاعري کړې ده. زه يې په دواړه مخه ښکلوم او د راتلونکې نسل د وياړ هنري شمله يې ګڼم.

په اشعارو کې يې بې ځايه ، شډل او بازاري لُغتونه نه دي راوړي. غزل يې د پښتو ادب لپاره غټه پانګه ده. د رياليزم په رڼه لار يې قدمونه اخيستي او د خپلو همزولو نه يې د غزل لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلـه کـړې ده. لـه ښـاره وتـی خـو نـرخ يـې نـه دی پـرېښـی، د قـافـيـو خـونـد او د شعـر طـول او عـرض ورنـه نـه دی خـراب شـوی. زه وربـانـدې ويـاړم ، مـور و پـلار او ټـولـو پـښـتـنـو تـه يـې مـبـارکـي وايـم.

بې عـيـبـه يـوائـې الله دی ، انسـان کـه هـر څـومـره پـيـاوړی او تکـړه شي بـيـا هـم نـيـمګـړتـيـا لـري ، داسـې بـه د ده پـه شعـر کـې هـم نـيـمګـړتـيـاوې يـي. خـو فضـلـيـار خـپـلـو نـيـمګـړتـيـاو تـه هـم پـاخـه او هنري رنګونه ورکړي.

زه پـه پـای کـې دده تـانـدې هـنـري څـوانـۍ تـه د دُعـا لاسـونـه لـپـه کـوم او پـه لانـدې ډالـۍ يـې لـمـانځـم:

د پګړی بـلا دې واخلـم د شـملې دې را پـه سـر شـه
خدای دې وسـاتـه له سترګو غليمـان دې له نظـر شـه
له سپين ږيرو نه يې وروسته،هلکان دې نيـوی نـشـي
د غـزل تـوره تـېـره کـړه لـږ څـه نـور هـم زړور شـه
سپوږمۍ ونيسـه له لاسه ستوري ټول پـه خـوب ويـده کـړه
د غزلـو لمـر دې خـور پـه پـښـتـونـخوا کـې لـروبـر شـه
خدای دې دواړه په جنـت کـړي کـوچی داسـې درتـه وايـي
فـضـلـيـاره دا کـتـاب دې مـور او پـلار تـه بختـور شـه

په پـښـتـنه مـيـنه
استاد يار محمد (کوچی)
د کـوچـيـانو کلـی، قصبه، جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضليار پېژندنه

فضل هادي فضليار د منځني قد ، سپين رنګ او له خندا ډکې څېرې لرونکی تنکی ځوان دی؛ چې له ننه درويشت کاله وړاندې يې د محترم مولوي عبدالعزيز په کورنۍ کې نړۍ ته سترګې پرانستې دي.

څرنګه چې هغه د سره رود د نوموتي عالم مولوي علي احمد (چې په جرنيل صيب مشهور و) لمسی دی، او د يوې ديني او مذهبي کورنۍ پورې تړاو لري؛ نو د ښو او بدو له پېژندو سره سم يې ديني زده کړې پيل کړې. فضليار د وخت په تېرېدو سره ځان له جوماته ښوونځي ته ورسوو ، د ننګرهار له عالي لېسې فارغ شو او د کابل د پوليسو اکاډمۍ جنايي څانګې ته لاړ.

فضليار خپلې ښوونيزې هڅې نورې هم ګړندۍ کړې، د ننګرهار پوهنتون تر انګړه ورسېد؛ او اوس د همدې پوهنتون د انجينرۍ پوهنځي د پنځم کال زده کړی (محصل) دی.

فضليار هغه د چا خبره ژوندۍ مرۍ ده، د لوړو زده کړو ترڅنګ په فرهنګي برخه کې هم ډېر فعال دی او د خپلې ژبې سره د بې کچې مينې له امله د فرهنګي ډګر په سرلارو کې راځي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

هغه مخکې د مينې مجلې د کتونکې ډلې غړی او تر ځنګ يې د پژواک خبري اژانس پري لانس ژورنالست و. خو اوس مهال د نړۍ مجلې مسئول مدير او د ځوان کلتوري خوځښت د علمي او څېړنيزې څانګې مشر دی. دغه راز د يو شمېر نورو خپرونو سره قلمي همکاري هم لري.

فضليار د خپلې شاعرۍ په څېر ډېر خوږ او د نرم خوی څښتن دی. ډېرې خبرې نه کوي ، او بې ځايه کړتې پړتې يې نه خوښېږي.خو د ځينو ملګرو په اند د مينه ناک طبيعت ترڅنګ ډېر شوخ هم دی ، او يو شمېر ياران يې له شوخۍ څخه سر ټکوي.

په هر حال د هغه خوځنده قلم او ګړندۍ فرهنګي هڅې د ستايلو دي. زه ورته ددې غزلټولګې د چاپ مبارکي وايم او خپله ليکنه د حمزه بابا په دې بيت پای ته رسوم چې وايي:

خدای دې مين ډېر کړي چې ښېرې کوي
ماته خو نور چل د دُعا نه راځي

نصيراحمد بناد
د ځوان کلتوري خوځښت مشر

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس

وايي زما مينه به خپل زړګي کې پټه ساتي
دا ساده ګله رانه لپه کې درياب غواړي اوس

چې خپل عزت ، قدر او پت يې په کې وليدلو
په اروپا کې ګوره پېغلې نور حجاب غواړي اوس

اول يې وېل راځه ليلام يم په تاوان يم ياره
د هرې خولې د هرې غېږ رانه حساب غواړي اوس

دده د لاسه مو د مړه نيکه هډوکي خرڅ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس

هغه بې عقله چې له تانه يې ځان ښکلی ګاڼه
دادی راغلی دی، مافي هغه ګلاب غواړي اوس

نور دې د سترګو او ښڼو په ژبو نه پوهېږي
د فضليار زړه درنه تکه سپين ځواب غواړي اوس

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کاش په هــر اشـنا مې ګـران لـکـه مـاشــوم شــم
کاش د هــر دښــمـن پـر ســر لـکـه اتــوم شـم

د دې خــپـل زړګـي په زړه کـې بـه مــې اوسم
کاش جـانانه دومـره خــوږ لـکـه سـتـا نـوم شـم

غــوارم سـتـا پـه شـان پـري ځـان تـه واده کــړم
غــوارم ســم د کــوه قـاف د پـاچــا زوم شـم

پــولادي زړه مــې پـوښــتـنـه درنــه کـانـدي
چـې دا ولـې سـتـا پـه مـخ کې لـکـه مـوم شـم؟

ځـان ظـالــم او کــبـرجـن راتــه ښــکـاريږي
خـو چې سـتـا کبر رايـاد شـي ، نـو مـظلـوم شـم

پـر سـيـنـه دې سـپـين کـه تور تـيـکـرى خوښـېږي؟
راتـه وايـه چـې پـه دې دواړو کـې کــوم شـم؟

فضلـيـاره خـيـر کـه اوس ورتـه هـيـڅ ښــکـارم
خـو کـه وخــت راغـى نـو بـيـا بـه ورمعـلـوم شـم

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د وخت نادودو ناکردو کې به ترکله اوسي
نور به مې روح او جسد دواړه يو تر بله اوسي

ستا ټول غمونه چې هر يو يې لکه غره غونډې دی
زما د زړه کونج کې ځائيږي بل ځای ځله اوسي

تر څو چې هاغه پورې غره کې خونخور باز اوسيږي
د سولې شنه کوتره دې کلي کې کله اوسي

خدايه! د هر مين برخليک د هاغه باغ په څېر کړې
چې د نري چنار تر څنګ پکې شنه وله اوسي

رب دې زمونږ د چم پر ښکلو باندې ورحميږي
د ښکلاګانو قاتلان بيا ډله ډله اوسي

ته بې وفا د **فضليار** له زړه چې لاړې نو څه؟
هاغه ده هلته پر هماغه ځای اوس بله اوسي

د ساينس او تکنالوژۍ اسلامي پوهنتون

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مصطفی سالك پر لیکه

***

پوهيږي اوس مي څنګه بي له تانه زندګي ده ؟
جانانه! وه جانانه! بلا ګرانه زندګي ده

د سترګو له يو رپ سره يي څو كسو نه واخلي
ددي وطن د خلكو څه ارزانه زندګي ده

پښتون يي چي ونه ګڼي كوم بل څه ورته وايه
د چا چي بي حجري او بي اذانه زندګي ده

چي يار يي وي ، كوكنار يي وي او رحم پر خوارانو
د داسي خلكو بالكل بي ارمانه زندګي ده

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مينې ، بې لـتانه ، بې لــه ياده دې جــانانه
بې عقلـه او بې روحـه بې وجـدانه زندګي ده

چې نه پکې عزت وي ، نه غيرت او نه مــيړانه
هغـه ګـورئ ملګــرو بــې ايمــانه زندګي ده

سـره له دې چـې ډکـه ده له رنځــه **فضلياره**
خـو بيا هم ګـوره مينه څه کامرانه زندګي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

داسې خو نه ده چې تنها مې په زړګي کې اوسې
ته په ګلاب ، ته په شفق ، ته په سپرلي کې اوسې

ته د تروو اوبو ماهی يې د جانان انځوره !
تل مې د سترګو په راڼه سمندرګي کې اوسې

زړګيه! ټوله ورځ کې يو سات هم په خپل ځای نه يې
بس همېشه د يار د غاړې په ځونډي کې اوسې

د جانان خيال، مضر چينجيه! پام چې مات يې نه کړې
څومره بې پامه مې د سر په وچ لرګي کې اوسې

د يار وصاله! ته هم سم د خپلواکۍ غوندي يې
ماته کې نه ښکارې په سيوري د بري کې اوسې

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې!
ته خو هر وخت ګوره زما په خپل زړګي کې اوسې

اوره ! د ټولو عاشقانو کې دې وخت تېر کړی؟
کنه تنها د **فضليار** په اسوېلي کې اوسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته رانه واخلې د فریب او دا د چل ملګرې
خاونده راکړې په زړه سپین لکه ململ ملګرې

والله پر ما باندې خو زور د رقیب نه رسېدو
زما خلاف ورسره یو شول زما خپل ملګرې

ستا له نظره ولې پټ ګرځې پوهېږې په دې؟
زما زړګی همېشه ځان ساتي له غل ملګرې

که امریکا ، روسیه او چین خپلو کې هر څنګه وي
زمونږ خلاف ګورئ بیا ټول دي یو د بل ملګرې

د ازاد شعر غوندې کاږه واږه مې نه خوښېږې
غواړم خواږه او په لار سم لکه غزل ملګرې

د دولسم ، لسم او اووم یاران به څنګه هېر کړې
د فضلیار چې اوس هم یاد دي د اول ملګرې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

ټول خوی او خواص دې بس همدا ښه دي بدل مه شه
نیت د بل ملګري دې هیڅکله درته غل مه شه

زلفې ، شونډې ، زنه او دا سره سره اننګي دواړه
ټول دې ګل او ګل شه، خو په سترګو کې دې ګل مه شه

زړه دې لېونی ښه دی چې لیکې لېونۍ غزل
عقل دې الله وساته عقل دې پاګل مه شه

څه چې دې په زړه کې وي پوره دې ارمانونه شه
هر څه دې خدای درکاندي، خو را درته اجل مه شه

نظم، یګتی او نور د دوی په څېر شعرونه دي
شي دې ، پروا نه کوي خو خاورې دې غزل مه شه

دا دُعا په نیمه شپه کې شوې فضلیار ته ده
ده هم پرې آمین کړی چې توري دې خجل مه شه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس يو ارمـان لـه خـدايه غـواړي بل ارمـان نه لـري
زړه مې جـانان لـه خدايه غـواړي بل ارمـان نه لـري

د خلکو مينځ کې جنګ، جګړې او په اخر کې جرګه
دا ملـکان لـه خدايه غـواړي بل ارمـان نه لـري

دا جينکۍ چې په لمانځه کې دُعـاګاني کـوي
دوی هلـکان لـه خـدايه غـواړي بل ارمـان نه لـري

چې ډک لـه مـينې محبت نه وي بس هر يو شاعر
داسې جهان لـه خدايه غواړي بل ارمان نه لـري

فـضلـيـار تل يـو پرمـختللـی او سـوکاله غـوندې
افغـانستـان لـه خـدايه غـواړي بل ارمـان نه لـري

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

راشه د ګل غونډې سپرلي غونډې بشر درښیم
ځان ته دې وګوره بس دغه شان نفر درښیم

د زلفو وربځو کې یې پټ ساته که روغ مې غواړې
دا لمرین مخ دا د مېن د مرګ خطر درښیم

عجب مقتول دی، خپل قاتل لکه ایمان پرې ګران دی
مرې! خو خپل زړه او دا ستا مړاوی نظر درښیم

په هغې ژمنې دې بلا مازیګرې واوښتل
تا چې ویل همدا راتلونکی مازیګر درښیم

باور مې نشي چې له تور غره نه دې کم وي ګرانې!
ستا په سینه کې دا د تورو تیږو غر درښیم

ته یې خوښیږې ((لمر)) په تا باندې مین دی ګلې!
دا چې دا ځمکه باندې ګرځي دغه لمر درښیم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا امکان شته چې د دُښمن لاسونه ښکل شي رانه
د چا لپاره به سرکوزی هم اتل شي رانه

تا به خوشحال ساتم که ته چېرته خفه شوې رانه
کېدای شي یاره چې د ژوند ډېوه مې ګل شي رانه

افغانستان په څېر ویجاړ زړه مې په دې سوچ کې دی
چې ګاونډي لېوان به منعه په څه چل شي رانه

کله چې لست د ګلو لیکمه ، نو نه پوهېږم
چې ستا نامه ولې په ټولو کې اول شي رانه

جانانه! ستا راخپلول خو دومره سخت کار نه دی
خیر که په دې عمل پردي دغه ټول خپل شي رانه

هغه خبره دې ریښتیا شوه چې ویل به دې تل
له خپله لاسه به (فضل) غریب پاګل شي رانه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په زوره کور پرې جوړوي څه ستمګره ده یار
یو څوک مې زړه کې لاس وهي لکه کوډګره ده یار

اوس تر کورونو رسیدلې په دېرو کې کېږي
زمونږ د مینې کیسه تېره تر ګودره ده یار

زما د زړه باغي مرغه چې یې تابع کړ ځان ته
دا د ظالم لور ګوره څومره زوروره ده یار

طبیبه ! یار هېرول څه مانا خپل ځان کړمه هېر؟
زما له واکه څخه دا بهر خبره ده یار

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پام چې د شېخې مخکې څه ورانه خبر ونه کړې
چې همدا اوس راکوزه شوې له ممبره ده یار

چټې غوسه یې زړه ! په ما کې څه ګُناه خو نشته
په نه خبره رانه هسې مروره ده یار

انجینرۍ غوندې خو وخت د فضلیار نه نیسي
غزل لیکل خو د یوې شېبې خبره ده یار

ننګرهارپوهنتون

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

الله خبر چې هر سړی پسخېږي دوی ته څنګه
دا زړونه له سینې نه ورکولېږي دوی ته څنګه

دا ښکلي د اسمان خو مونږ ته ستورو غوندې ښکاري
چې ښکلي ددې ځمکې به ښکارېږي دوی ته څنګه

مشرانو خو خپل زړونه په دې خلکو ښه تش کړي
ډک زړونه ددې خلکو به خوټېږي دوی ته څنګه

دا مستې جینکۍ چې یو پر لاس کړي نو دوه مات کړي
بنګړو نه مړوندونه به ډکېږي دوی ته څنګه

یو وخت به ددې خاورې شهیدان ټول راژوندي شي
یو وخت به زمونږ سترګې بیا غړېږي دوی ته څنګه

دا خلک فضلیار غوندې مینو ته حیران دي
چې شوخې به په زړونو کې منجېږي دوی ته څنګه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښه پرې پوهېږم چې مې سـر په لـور د دار روان دی
خـو بیـا هم شکـر دی چې ستـا دعشـق پر لار روان دی

وطـنه! سـتـا مـینه کې ځـینې لـه سـرونو تېر شـول
د ځـینو نورو پـه هـمـدې نوم کاروبار روان دی

څنګه به ووینې ښه ورځ زمونږ غټې خیټې مشران
چې وریسې د مظلـومـانو لـوی ازار روان دی

اوس د پیسـو لـه شـمـاره وتې ده خـبره نوره
اوس د مـوټرو او کـورونو دلـته شـمـار روان دی

لکـه چې بیـا یې اورېدلـې د چـا مـسـته غـزل
فـضـلـیـار ګـوره پـر لار هغسې خُـمـار روان دی

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تر اوسه زړونه د اغیارو لا ساړه نه ښکاري
لا مې د زړه په غوښو دوی راته ماړه نه ښکاري

هغوی ژوندي دي هغوی ژوند او مینه دواړه کوي
د خدای په لاره کې مړه شوي مونږ ته مړه نه ښکاري

اوس خو مې دادی له سینې څخه غټ شی ورک شوی
اوس دې هم تا ته مړه کاته لکه چې غله نه ښکاري

پام کوه بیا دې په سینه چې لونګ څوړند نه کړې
د پاچاهۍ پر تخت مې ماته بل څه ښه نه ښکاري

لکه لېوه وهي ټوپونه هر یو ښکلي پسې
دا په سینه کې مې پروت شی خو ماته زړه نه ښکاري

خدای خبر ولې فضلیاره په تا څه شوي دي
اوس دې بریتونه د پخوا په څېر کاږه نه ښکاري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

نه ښکلي ملي ، نه مې څوک تنکي منکي خوښيږي
خو بيا مې هم دا يو او نيم چتې پتې خوښيږي

هغه ياري نه ده چې څوک پکې ونه ځوريږي
ما ځوروه زما يارۍ کې اسويلي خوښيږي

څوک احمدزي،څوک ستانکزي ، څوک خوګياڼي خوښوي
زما په ټولو پښتنو کې اپريدي خوښيږي

له مجبورۍ او احتياجۍ څخه امان غواړمه
خو خپل جانان ته مې زارۍ او مجبوري خوښيږي

زه به دې غم اخلمه ، درد اخلم ، بلا اخلمه
سپينه خولګۍ خو دې اشنا د هر سړي خوښيږي

نظم چټيات ګڼي ، ازاد شعر ته اور اچوي
د فضليار خو غزلبوله شاعري خوښيږي

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تـا هـــېرولـــى نـشـــم ګـــرانـه تــا بــه لا يــادوم
روح بــه ســـتايـمـه ، ضــرور بــه خــپلـه سـا يــادوم

مخکې ډېر ښه وم چې وزګار به شوم رایاده به شوې
اوس چې تـسپې اړوم پام مـې شـې چـې تا يـادوم

خلکـو ته ناســت يم لـه سهـاره تـر ماښـامه پـورې
ورته لګــيا يم نـور نـو څـه خـــو ســتا جـفا يــادوم

په ژوند خـو سـتا هـېرول بالـکل ده ناشــونې خــبر
لـه مــرګـه پــس بــه هـــم په ژبه مـسـيحـا يـادوم

ستـا د يـوې خـولـې شـکـرانه کـې زه يـوه شـپـه ټـولـه
څـادر په سـر کـړم د جـومـات کـونـج کـې الله يـادوم

تـا فـضـلـيـار تـه مې هـم خـولـه او هـم خــپـېره درکـړه
تــه راتــه هـــاغـــه يـــادوه او زه بـــه دا يـــادوم

د فضليار لومړنى غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سترګې خو نه دي ، تباهي ده ، بربادي د خلکو
د غنم لـو غوندې پرې یار زړونه ریبي د خلکو

یوه پوښتنه مې په زړه کې ده ریښتیا به وایې
دا چې منګي دې ډېر مات کړي که زړګي د خلکو؟

دا ځني ځني چاپلـوسي لکه هـنر غوندې وي
دا ځني ځني خو چتې خپلـۍ ځـتې د خلکو

منم چې (مسته) یې خو پام ګراني چې سهوه نشې
هغه (حیا) ده چې زړګي همېشه وړي د خلکو

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګــیا دي غـاړو کې یې هـار د غـلامۍ اچـوي
خـو په وینا کـې ستـایـي دغـه ازادۍ د خلکـو

زمـونږ په چم کې خـو د هر چا تکـه زېړ اوښتي
خدازده په څه وي داسې تک سـره انتګي د خلکو

هیـڅ پروا نه کړي فضـلیاره که یې وخت ګڼي سپک
خیـر دی رسـېږي تر خالـقه اسـویلي د خلکـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ما که قلندر غواړې او ما که تل خُمار غواړې
ما که بې پروا له نړۍ، ما که تل هوښيار غواړې

ای د جانان ياده ! نو يوائې به مې نه پرېږدې
راشه ، که مې چېرته د غزل سپه سالار غواړې

افرين افغان ځوانه! همدا د وطن مينه ده؟
خپل وطن ويجاړ پرېږدې، پردي وطن کې کار غواړې

راشه چې خپل کلي کې سندرې درته ووايم
ته په بازارونو کې شغارى د چنار غواړې

بس کړه فضلياره کوم بل څه خو هم ترې وغواړه
څو پورې به خدای نه دُعاګانو کې يو يار غواړې

***

ان تـر ســهـاره سـتـا لــــه يـــاد او اداګـانــو ســـره
لګـيـا يـم ټـولـه شـپـه لـوبـېـږم لـه ډېـوانـو سـره

د کلي پېغلـو پـه ګـودر کې څـنـګـه پرېکـړه وکـړه؟
چې دوی به څه کـوي لـه خـپلـو لـېـونـيـانـو سـره

د رقـــيـبـانـو تــور مــخـــونـه او کـــوڅـــې د کـابـل؟
ښـکـلـی جـنـت کـلـه ښـايـيـږي لـه کـارغـانـو سـره

رقـيـبـه! تـا خـو ګـيـدړانـو کـې هم نـه شـمـاري څـوک
خـو ګـوره مـونږه جـنـګـېـدلـــي يـو لـــېـوانـو ســره

وېـل يـې زمـا دې دا ښـکـاري سـتـرګـې نـور نـه دي پـکـار
د مـــيـن ســتـرګـــې ښـې ښـــکـاريـږي ژړاګـانـو ســـره

چې پـه ژړا مې ورتـه سـرې کـړې نو شـيـن سـتـرګـې ويـل
خـدازده کـه سـولـه حـزبـيـان وکـړي پـرچـمـيـانـو سـره

کابل-منځنی طب

د فضليار لومړني غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

غومبوري دې زما د ويني وېش باندې لګيا شول
دې کار ته نن دوه غټې بلاګان سره سلا شول

جرګې د معشوقو له خدايه سپين او سور رنګ وغوښت
د زېړ رنګ په ټاکنه عاشقان سره سلا شول

يو څوک له کوه قاف نه راشي وايي مبارک شه
له تا سره خپلوۍ ته ښاپېريان سره سلا شول

الله ! دغه خواره واره پر يو مشر راټول کړې
دارلو ته يې بيا د غرو لېوان سره سلا شول

بانه دې ياره پوه کړه چې لږ رحم نه کار واخلي
ايستلو ته زما د زړه د کان سره سلا شول

پوښتنه ترينه وشوه چې په ژوند قيامت دی څه شی؟
ځواب ته يې مين ټول په (هجران) سره سلا شول

سبا به فضليار لکه منصور غونډې په دار کړي
په دې پرېکړه نن واړه ملايان سره سلا شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پوره پوره يقين لرم تاثير باندې د زلفو
تړلى بند په بند يمه زنځير باندې د زلفو

دا څو شپې خوب کې ګورم پکې اوړمه را اوړم
اه شېخه ! ژر مې پوه کړه په تعبير باندې د زلفو

مال دومره مهم نه دى د ځان وير څه پروا نه کړي
اخته دې نه کړي خداى هيڅوک په وير باندې د زلفو

ناصحه ! تا يې هم لکه چې خوند وليد که څنګه
بيخي نن نه مړېږې په تفسير باندې د زلفو

د هر زړه يو ځاى خوښ وي خو زړګى د **فضليار** بيا
همېش اوسېدل غواړي پر کشمير باندې د زلفو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خالق دې د ښکلا له بامه وغورځوه مړه شې
د کبر او غـــرور لـه تخـتـه لاندې راچپه شې

زړګی بېچاره دلته په ټوپونو شي خير غواړي
چې کله ته په بر سر د کوڅې کې راښکاره شې

کابله! کور د هيلو شې چې نوی مشر راشي
خو څو شپې وروسته بېرته بيا د هيلو هديره شې

خفه جانانه بيا به هسې وخت کله رانشې؟
چې نورو نه رامنډه کړې پر ما خوره وره شې

ډېر زړونه دې سوري کړل خو په تاهيڅ هم ونشول
په زړه باندې ډبرينې کاش په زړه لکه ښيښه شې

چې سترې فضليار غېږ کې ارام او بيا ويده کړې
الله خبر که دومره مهربانه لکه شپه شې.

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

واړوه نور خاوري د هغي شپې پر کيسو باندې
زه شوم په زاريو ستړى ته شوې پر نخرو باندې

زړه ! حال به يې ستا غوندي وي مړ به له شوګيره شي
څوک چې اعتبار کوي د ښکلو پر وعدو باندې

هر څه چې کوڅه کې وکړو هيچا ته حال نه وايي
دغه اعتبار لرو د اوړي پر غرمو باندې

ناستې وي کراړې کور کې هر څه نه بې غمه دوى
دا ظلم که رحم دى پر پېغلو پښتنو باندې؟

اوس يې چې کوڅه کې فضلياره بې ديدنه يې
هسې ژړېدلې په سفر کې پر شپو شپو باندې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمین صیب پر پل

***

تر ځــو بـه پـه چـلـ ول بـانـدې قـدم راســره ږدې
لاســـونـه بـه پـه دروغــو پــه قـســم راســره ږدې

چې زه دې شرابي کړم ته خو هم ځـان لـږ خُمار کـه
ضــرور بـه دا ځـل شــونډې پـه چـلـم راسره ږدې

کـه غــواړې يې نــو زه خــو يې تـنـهـا غــږوی نـشـم
ربــاب بــانـدې بـه ځــو ګــوتې تـه هــم راســره ږدې

ماښام خو دې بانو باندې کړ تېر، اوس نيمه شپه کې
وعـده د يــوې خـولـې پـه ســپېده دم راســره ږدې

چې مــاته دې په خپلې سينې ځـای راکـړ نو ګـوره
يـو ځـو پـيـالــې د بـنـګـــو بـه نـو هـم راسـره ږدې

زمــا پــر نــازک تـن بـه فـضـلـيـاره غــرض نـه کــړې
بـــس يـــو بــه دغـه قــول ښــه مـحـکــم راســـــره ږدې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د زړه په تل کې مېشته کېږي بل ځای نه اوسېږي
مینه په وینه کې ګډېږي بل ځای نه اوسېږي

نوره يې مخه د سپېرو خاورو په لوري واوړي
څوک چې له يار نه جلا کېږي بل ځای نه اوسېږي

جانانه! تا نه دې غمونو کې وفا ډېره ده
هغوی له نورو نه شرمېږي بل ځای نه اوسېږي

له ټول بدن نه شوې راټولې د دردونو څپې
د زړګي لور ته راستنېږي بل ځای نه اوسېږي

که د ويجاړ وطن غمونه دې په کار وي نو ټول
د فضليار زړه کې اوسېږي بل ځای نه اوسېږي

هريپور

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دلـتـه ګوزاره شـوه لـه تـور فکـرو سره سـخته نـور
ښکليه ! کـه زمـا منې لـه دې کلـي نه تـښـتـه نـور

غواړې چې زما له خولې د خپل حُسن صفت واورې؟
پرېږده دا د وخـت نادودې مـه راڅخه پـوښـتـه نـور

بې د لـمـر د وړانګـو به لمرګليه! ژوندی پاتې شې؟
دلـتـه شـوه د ښکلـو قحطې، زړه حسـن پرسـتـه نـور

ولــې فضــلــيـار بـانـدې چـپـه مـېـچـنـې ګــرځــوې
خدای ته ګوره راشه له دې کاره تېـر شه وخته نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نور سختي دلته شپې شوې، لـه دې کلي کـډه وړم
ترخې د ژوند شېبې شوې، لـه دې کلي کـډه وړم

د مينې سمندر يم په لمبو کې مې ژوند خوښ دى
چې مړې په کې لمبې شوې، له دې کلي کډه وړم

چې ظلم پکې ځاى دى اوس نيولى د جرګو
چې شاړې يې ډېرې شوې، له دې کلي کډه وړم

نه غره کې کېږدۍ ښکاري، نه په کلي کې ګودر
هر لور ته هديرې شوې، له دې کلي کډه وړم

بدرنګ غوندې مخلوق ورته له بل ځاى راروان دى
ترې کډه ښايستې شوې، له دې کلي کډه وړم

د ژړو ګلالۍ خبرې سپېرې شوې فضلياره
شروع پکې نشې شوې، له دې کلي کډه وړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لـړ خـو مـې زړه دمـه دمـه کـړه بیـا کـه ځـې هـم نـو خیـر
یـو وار خـو سـترګـې راښکاره کـړه بیـا کـه ځـې هـم نـو خیـر

یـا مـې ټـپې ټـپې زړګـې تـه شـه پټـۍ او مـلـهـم
یـا یـې نـور هـم تـغـمـه تـغـمـه کـړه بیـا کـه ځـې هـم نـو خیـر

دا د چـیـنـار پـه شـانـتـې دنـګـه بـنـګـه ونـه خـو دې
لـږ تـاو راتـاو، کـږه وږه کـړه بیـا کـه ځـې هـم نـو خیـر

ګـېـډۍ د زلـفـو دې لـه ځـان سـره هـمـداسـې مـه وړه
ښـه یـې پـر مـا خـوره وره کـړه بیـا کـه ځـې هـم نـو خیـر

پـه خـولـه کـه بـلـه وعـده نـه راکـوې خـیـر دی ګـرانـه
لـږ یـې پـه سـترګـو نـوشـتـه کـړه بیـا کـه ځـې هـم نـو خیـر

راشـه دلـبـره فـضـلـیـار دې ډېـر نـهـیـلـی ښـکـاري
لـږ یـې پـخـلا، لـږ یـې ډاډه کـړه بیـا کـه ځـې هـم نـو خیـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تنکي تنکي ګلان په سپېره خاوره کې پرېږدي
دا ولې لارويان دې نيمه لاره کې پرېږدي

منم چې د اساني ورځې ښه مېړنی يار يې
خو دريغه سړی ډېر ژر بيا په ګرانه کې پرېږدي

ای وخته! چې راځې خلک پر ځان باندې رامات کړې
چې ځې نو زنځيرونه يې په غاړه کې پرېږدي

ښکاري چې کله ښکار وکړي نو ځان سره يې يوسي
خو ته بيا سوري زړونه لويه لاره کې پرېږدي

راځې خو په نامه د پسرلي مګر افسوس چې
اغزي بيا د زړګي په دښته شاړه کې پرېږدي

ښکارېږي فضلياره چې يې زړه دی درخوږين کړی
د خپل ژوندون کيسه چې نيمه ژباړه کې پرېږدي

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

هره شپه راځي په خوب کې په خندا تا راپه یاد کړي
څه ساده او کلیواله شان ښکلا تا راپه یاد کړي

که د ورځې ستا خونخور یاد له رنځور زړه نه بهر کړم
تور ماښام راته بلا شي سپوږمۍ بیا تا راپه یاد کړي

نا آرام زړونه چې واړه د آرام غېږه کې نغاړي
دا زړه سوانده نیمه شپه خو ماته لا تا راپه یاد کړي

منظره یې چې ما ستا په تورو څڼو کې لیدلې
اوس نو هر یو سنځل ګل جلا جلا تا راپه یاد کړي

فضلیار به ستا له یاده ګورستان ته کډه وکړم
خو په ګور کې به بیا هم هره بلا تا راپه یاد کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زمـا زړه چې ستا يـادو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز
سمــندر چې په لـمبو کې ژوند کـوي دا يې د ژوند راز

ساده نه دي ښې پوهـېږي چې د ناز افسـون ځيګر خوري
خو پېغلوټې چې نخـرو کې ژوند کـوي دا يې د ژوند راز

چې ارام لـه نازه ډک ژوندون پـرېږدي په خـپله خوښه
ځي مجنون پـه سرو مېروکې ژوند کوي دا يې دژوند راز

نه هيـڅ زور شته پرې نه ظلـم،دا د ټول بدن واکمن زړه
چې په خـپله پـرهـرو کې ژوند کـوي دا يې د ژوند راز

ټول عالـم بېغـمه پـروت چـپه چـوپتيا ده په جهان کې
فضلـيـار چې شوګيرو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې ګلونه ستا وربل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه
اُمیدونه مې ګوګل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

سپینو ستورو غوندې ټول ستا د نامه سپیڅلي توري
زما د زړه په تاج محل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

پسرلی په ننګرهار کې لنګوټو نه معلومیږي
د نارنج ګلان هر ول کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

زما زړه به په څه حال کړي چې پوځونه د ښکلاوو
ستا د سترګو په مورچل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

تا چې ځان سره څه وېلي فضلیاره په قلاره
هغه ټول دادي غزل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه مې په سترګو دی مین د سینې څنګ نه مني
افغان جانان مې له جنګ سترې دی نور جنګ نه مني

همېش خُمار وي او زنګېږي د خیالونو په تال
د چا په زړه کې چې وي مینه هغه بنګ نه مني

دوی له ټوپك سره بلد دي، صرف ماشه پېژني
لاس یې بېلچې ته نه ورځي ، زړه یې کولنګ نه مني

مین د سوي زړه نغمې بل څه کې نهويني چې
بې د بلبل له فریادونو بل آهنګ نه مني

دغه پردیو رالوی کړي نور خیالونه لري
دا بې فرهنګه فرهنګ څه کوي فرهنګ نه مني

پښتون یې مه بوله چې یو د توري شرنګ پېژني
خوشال خو ستایي د ادم د رباب ترنګ نه مني

خـړ فضلیار ته خو مې ډېر د سره پالنګ وویل
خو په سنګر کې په شوګیر روږدی، پالنګ نه مني

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لمر نور له غرونو پنا کېږي لږ خو راشه کنه
زړه مې نرۍ نرۍ خوږېږي لږ خو راشه کنه

د رقيبانو غمازانو هيڅ پروا مه لره
خير چې هر څه اوس راپېښېږي لږ خو راشه کنه

د زړه په تل کې مې پرتې دا ورستې شوې هيلې
ستا په راتلو چې راټوکېږي لږ خو راشه کنه

د ذهن پاڼه مې نور سپينه شي هر څه ترې هېر شي
صرف ستا تصوير پرې انځورېږي لږ خو راشه کنه

هغه تازه زړه مې باور وکړه چې بې له تانه
بس ورځ په ورځې مړاوی کېږي لږ خو راشه کنه

ته چې ترې لاړې فضليار بېچاره ټوله ورځ اوس
په لاره ځان سره غږېږي لږ خو راشه کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو چا پر لیکه

***

کله ځان راښخه ورك شي کله ورك شمه په ځان کې
کله خاورو کې اوسېږم کله سترګو د جانان کې

زما مینه او ستا کبر د افغان او جاپان غوندې
یو تر اوسه لا رنځېږي ، بل اوسېږي په اسمان کې

ستا غمونه مې په زړه کې واه واه څومره ښه ښکارېږي
لکه تیته چې رمه شي په سرسبزه بیابان کې

ددې وخت دا ناخبره مسلمان چې ترې کړېږي
ددې هرې یوې ستونزې د حل لار ده په قران کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپينو ستورو غوندې ټول يوه اسمان كې سره اوسي
دا پښتون، تاجك، اُزبك چا كړل پيدا په يو افغان كې

منم دا چې زما مينه دې په زړه كې شته خو دومره
لكه پروت چې كوچنى ګل وي په ساحه دكهكشان كې

مقتديانو! **فضليار** غريب يو څه وسواسي شوى
خير كه نن يې د بل چا نامه كړه ياده په اذان كې

د فضليار لومړنى غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پیالې دې بې اثره او کنډول دی خدای وهلی
هر څه نه مزه لاړه، جهان ټول دی خدای وهلی

پخوا چالاک شیطان ته هم، صرف یو لغمانی بس و
اوس خدازده څه پرې وشول، لغمان ټول دی خدای وهلی

کونړ نه څه ګیله او نورستان نه څه اُمید دی
چې خپله د وختونو سندربول دی خدای وهلی

پرتوګ له پښو ووتو، نېکر او پطلون راغی
لونګۍ شوله بې قدره او پکول دی خدای وهلی

نور لاړو، د اتڼ له هر میدانه ډېران جوړ شو
اوږدې څڼې بې تابه شوې او ډول دی خدای وهلی

والله چې فضلیاره ملنګۍ کې هم څه نشته
تسپې بې اهمیته شوې ، کچکول دی خدای وهلی

لغمان

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په اداګانو ، سترګکونو ، اشارو ولاړ دی
والله د ښکلو ژوند خو ټول بس پر نخرو ولاړ دی

زما له زړه نه خو دا ستا غمونو جوړ کړ کابل
اوس نو پرې ځکه (سوله ساتی) د پردو ولاړ دی

څو به مو نورو ته وي سترګې د امېد نیولې
کله به وایو چې هېواد مو پر پښو ولاړ دی

هسې چتې ترېنه دا خلك د خوښۍ تمه کړي
د عاشقۍ ژوندون خو ټول پر اندېښنو ولاړ دی

د ننګرهار ګلاب ، زما زړه او انار د کندار
درېواړه ویاړي چې یې رنګ ستا پر لېمو ولاړ دی

شېخه ! چې ولې مونږه تاته چندان ښه نه ښکارو؟
د خدای طاعت لکه چې ټول بس پر تسپو ولاړ دی

ګلمخې! راشه مسافر یار دی خدای بیا راوستو
ورك فضلیار دې د ګودر پر څنډو شنو ولاړ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس ټولې سیمې د زړګي مې نور تر خولې ډکې دي
ستا له یادونـــو ددې ښـــار واړه کوڅې ډکې دي

چې راځي نه، تصویر دې مه رالیږه څه پرې کوم
ستا تصویران خو څه لږ نه دي ترې باغچې ډکې دي

ددغه چم له پیغلو جونو به څوك څه ګیله کړي
چـې یې لـه زرو فسـادونو نه وړې ډکـې دي

خدایه ځنګلونه خو یې وربیل اوس بل څــه وایي
چې لـه الـماسو ددې وران هـېواد درې ډکـې دي

دلـته د ورځې هم ډاډه څـوک ګرځېدلای نه شــي
داسې خو نه ده چې له ډاره مو صرف شپې ډکې دي

خندا خو څه کړې اداګانې هم پر خپل ځای پرېږده
والله د مـینې لـه اثره دې ګـیلـې ډکـې دي

یوه خو نه ده، دوه خو نه دي، درې څلور هم نه دي
د فضـلـیار لـه غـزلـونو کـــتابچـــې ډکـې دي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اطرافیان

څه ساده خلک یو چې څوک راته راوګوري لږ
مونږه ورمنډه کړو لاسونه ورته دواړه ورکړو

مونږ اطرافیان بس په هر چا کوو د خپلو ګومان
څوک چې راپاڅي تالاشۍ ته مونږه غاړه ورکړو

دوی مو په شوارو واسکټونو کې بمان لټوي
مونږ ورته جیب نه موټي کورت راواخلو واړه ورکړو

مونږ ساده خلک په ټګۍ او برګۍ نه پوهیږو
چې څوک مو خوښ شي نو بس زړونه په ولاړه ورکړو

د سر په بیه له خپل حق نه تیریدلای نشو
دې ته حاضر یو چې دوستۍ کې ورته دواړه ورکړو

کابل- پولیس اکاډمي

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله کله ازاري شي ګني نور د ژوند قرار يې
عشقه ! څومره بختور يې له يو زړه نه بل ته لاړ يې

کبرجنه ! خلک اخلي غلامان په لوړو بيو
زه چې هسې ستا غلام يم ته له ما څخه بېزار يې

سره شاديان څه په غرور درته راغلي وو وطنه!
خو له تانه خبر نه وو چې پرديو ته انګار يې

هجره! خير اوس خو مې يار يې، راته وايه چې دا ولې؟
د زړګي له غوښو پرته نور له هر څه نه بېزار يې

که پر زړه د فضليار دي بارانونه د غمونو
د نړۍ ډېرو غمو کې د جانان غمه سردار يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

که ملامت یم او که نه یم نور توبه جانانه
خیر دی بخښنه درنه غواړمه خفه جانانه

د سمندر زړګي په مینځ کې مې تاویږي مدام
ستا د یادونو زوروره شان څپه جانانه

ولې له خپل پخواني کور داسې په ځنګ تېرېږې؟
کله نا کله خو مې غېږې ته راځه جانانه

باور دې وشه ستا له تګ سره یو ځای ووته
زما له ژونده د خوښیو جنازه جانانه

نور به هغه خبره نه کړم چې ستا خوښه نه وي
نور به د هر کار درنه غواړم اجازه جانانه

باور مې نشي چې دې وشي هیڅ امکان نه لري
د فضلیار پرته له تانه ګوزاره جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

که راغلي نو دا ستا د سترګو ښکار درته درښيم
پر زړه به مې تر ټولو ستر پرهار درته درښيم

له غره راځوړند رود به درنه هېر کړي که دې ولید
ددغې ګلالۍ جینۍ رفتار درته درښیم

شربت غونډي یې غړپ که ای د وخت غلام زلمیه!
نور څه درسره ښایي خو بس زار درته درښیم

کم عقل دی چې هر څه ورته وایم نه صبریږي
دا زړه ، دا په اور سوی سور انګار درته درښیم

عجبه ده ، هر څه یې د دوستۍ په نامه وکړل
وژني ، ورانوي او بمبار درته درښیم

توبه ! دا عزرائیل هم عجیبه غونډي انسان دی
ها پاس خو نه، جانان د فضلیار درته درښیم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قتل پسې بیا راوتي دوه غبرګې خونکارې دي
خدایه زړه مې ساته نن یې بیا سترګې خُمارې دي

څنګه تر خوا درشمه او څرنګه دې ښکل کړمه
شا او خوا لښکرې د ببلتون خوني ولاړې دي

ستا په کشمیر مخ هندوې زلفې پیردارې خو
زما له افغاني غازې نظره سره ورانې دي

هیڅ د مینې راز او دعشق ناز پکې ښکارېږي نه
څار دې شم له سترګو څنګه نن داسې ناکارې دي

خدای خبر چې بیا دغه د زاڼو کتاروونه نن
کوم لور ته هجرت کوي پر کومه خوا روانې دي

ته خو نازنینې څې راځې چې ګوندي غلا یې کړې
پام کوه د زړه مې بدماشانې څوکیدارې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خدای خبر نور دې لا کوم وخت او زمانو ته پرېښی
دا دومره غټ حساب دې یاره کومو شپو ته پرېښی

تاسو پوهېږئ چې دا خدای پاک ولې غرب نه وهي؟
هغه یې هم افغان پکول او لنګوټو ته پرېښی

ته چې ترې تلې نو خوب دې ولې وړ له ځانه سره؟
ماشوم زړګی مې دې جانانه شوګیرو ته پرېښی

ملا ! را اوځه له مسجد نه امامت څه کوې؟
سیاست دې ولې دې مضرو حشرو ته پرېښی

د خلکو زړونه یې پر لاره باندې وکړل ټول
د فضلیار یې د زلفانو زولنو ته پرېښی

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

مینه، خندا، ټوکه، ادا به بیا له کومه کوې
سختو حالاتو کې دعا به بیا له کومه کوې

چې هم دې وژني او هم خوند په کې له ژونده ډېر وي
داسې نظر داسې مسکا به بیا له کومه کوې

غروره! پام کوه چې یار درنه خوابدی نشي
ساه اخیستل د زړه درزا به بیا له کومه کوې

وخته! دا ښکلي بې قدره نه کړې پام پرې کوه
داسې پښتو داسې تقوا به بیا له کومه کوې

سپوږمۍ په (لمر) ډېر ظلم مه کوه که مړ شي ګوره
ته به هم خواره شې رڼا به بیا له کومه کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: ډېرو صبورجان او غيورجان ته!

***

کـــنـدهـــاري يـاران چې کلـه راپـه زړه سـي بـارا
پـه هـغـه دم مـې نـو زړګـی ذره ذره سـي بـارا

دا تـه نـو چـېـرې يې چې نـه ښـکاربېږې وه ظـالـمـه !
هسې نـه ژونـد مـې درپـسـي ايـره ايـره سـي بـارا

ژبـه مـې ګـونګـه سـي بـيـخـي غـزل ويلای نـسـم
خــو چــې تـا ووينـم غــزلـې راشــــېوه ســـي بـارا

بـس ګــرده ورځ لـکــه پـايـلــوچ ايـلـه ايـلـه ګـرځـېږم
تـه څـونـه ښـه يې چې رايـاد سې ورځ مې ښـه سي بـارا

کـه بـيـا خـوابـدي سوې نو بـيـا به دا نـړۍ ورانه سې
بـيـا بـه مـې ګــرده سـره زړه بـس لــولــپـه ســي بـارا

کندهار

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا پروا نه کړي چې څوک ګېډې ته خواړه نه لري
سخته ده دا چې د یار سترګو ته رانجه نه لري

څوک چې ماغزه لري ضرور به هغوی غم هم لري
څوک چې په زړه نه لري غم هغوی ماغزه نه لري

د رقیب حق دی چې خپل ځان د خلکو سیال وګڼي
ځکه چې هیڅ په لمن داغ لکه کارغه نه لري

ښار کې مو کار نشته دی هر سړی اوزګار ګرځېږي
کلي کې نشته دی اوبه ، غر مو غرڅه نه لري

وخت به بې خونده څنګه نه وي وخت به خود ګډوډ وي
وخت بې غیرته په لمن کې پښتانه نه لري

په فضلیار باندې ملګرو کې ډېر ګران هغه دی
چې هم بریتونه ، هم وېښتان او هم بانه نه لري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپين سان مې اوس په تورو سترګو خور دی که راځې
بس نور مې نو سفر د ګور په لور دی که راځې

دا تاته زما تن چې نه زړګی لري نه روح
وه غمه د جانانه ! ډېر ښه کور دی که راځې

يواځې همدا ته مې د رنځور زړګي ارزو يې
له نورو نعمتونو مې زړه تور دی که راځې

ظاهر وجود مې مه ګوره چې روغ رمټ ښکارېږي
دننه مې زړګي اخيستی اور دی که راځې

ها تا چې کبرجن ګاڼه مغرور دې ورته ويلې
هماغه **فضليار** درته سرتور دی که راځې

د عامې روغتيا روغتون - جلالکوټ

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

یوې بهرنۍ مېلمنې ته!

***

ګوره لـومـې ، جـال او زولـنـو سـره بـه نـه راځـې
زلـفـو تـار پـه تـار خـورو ورو سـره بـه نـه راځـې

دا خلک تیارو کې دي بلد سترګې یې برېښ کوي
دې ځای تـه د لمـر د پلـوشـو سره بـه نـه راځـې

مـرګ دې راشي مرګ له دوی نه سل ځله بهتره دی
ژونـده ! د بېلـتـون لـه تورو شـپـو سـره به نه راځې

سترګې دې په کور کې پرېږده بیـا راځه زمـا خـواته
دلـتـه دانـه تـیـرو تـمـانـچـو سـره بـه نـه راځـې

بې لـه ښکلـو راشـه فضلیـار دې هـرکلی کـوي
پام کـوه د مـرګ لـه پرېښـتـو سـره بـه نـه راځـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنې او پښتنې خور مريم ناصري ته!

***

نهيلې مه شي خورې خپل پټ به حتمي ساتي
ځـوانان به وګورې چې څنګه خپلواکــي ساتي

د ملالۍ سکنۍ خويندې نو په څه شوئ تاسې؟
چې ســنګــرونه مو يوائـې اوس زلـمي ســاتي

د څو تيټ سترګو او پردو په سر دې نشي بدنام
ډېر زلـمـيان شــته دى چې هــوډونه ايوبي ساتي

که تـوپ، ټوپـک، توره او ډال ورســره نه وي ، خير دى
پښــتــانه ښــه دي په کـــورو کـې تبرګـــي ســاتي

زمونږ شپونکي اوس روږدي شوي په ښديااوو کې دوى
خپـلـو رمـو ســره ضـرور څـو داني سـپي ساتي

کېداى شي دا ځل دغه چم لکـه ميوند وځلــي
د مــلالۍ خــواص چې ځــان کـې (ناصـــــري) ساتي

د فضليار لومړنى غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د ګلاب د ګل غوټۍ شولې که څنګه؟
ایله اوس نو د یارۍ شولې که څنګه؟

پولادي زړونه په یو نظر سکاره کړې
جادوګره بنګالۍ شولې که څنګه؟

دا چې تل د پیغلو مخکې یې روانه
سرلښکره ابدالۍ شولې که څنګه؟

په هر چا به لګه واوره وریدلې
خو پر ما لګه ږلې شولې که څنګه؟

څنګه لاس پر مخ حیرانه ودریدلې؟
پښیمانه په خولګۍ شولې که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

والله ډېر زيات ځورول دي اوس ياد کړي
نوره لاړي کابلـــۍ شـولي کـه څنګـه؟

ستا دي مستو حرکاتو کړم بي خوده
ټوله جوړه له مستۍ شولي که څنګه؟

فضليار ته اوس غوسه او کنځل نه کړي
ګلي! نوره سکـــنۍ شولي که څنګه؟

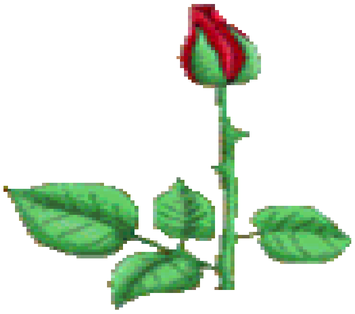

***

ستا د سترګو، د کتلو بلا واخلم
ددې دوه غبرګو قاتلو بلا واخلم

ستا لپاره ستا د واړو غلامانو
د نړۍ د ټولو ښکلو بلا واخلم

برند راوګوري بیا ځان سره مسکۍ شي
ددې درد ، ددې درملو بلا واخلم

زه د ځان او که د ستاسې غونډې یاره
د تک زیړ ، که د سرو ګلو بلا واخلم

ښار دې ورک شي، د خپل کلي د پېغلوټو
د ټیکریو د وربلو بلا واخلم

د ګلانو هر څوک اخلي فضلیاره!
ستا په شانتې د بلبلو بلا واخلم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

په عاجزۍ کوم غوښتنه پيره
کوه د زړه مې لږ پوښتنه پيره

روح او جسد مې دا ستا غبرګ مريدان
غواړي له تا سره ليدنه پيره

تک سپين بشر او تکې تورې جامې
مه کوه ډېره ټولوژنه پيره

څومره له کوډو او تاثير ډکه وه
هغه اول ځلې کتنه پيره

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه بې لارې شاعرې مې نشې
ښه يې په غور کړه څارنه پيره

چې هم شي خوږ، هم نازکخياله داسې
د تخيل غواړم روزنه پيره

که دې دا خواست د فضليار ومانه
نو سل او زر ځله مننه پيره

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه، عقل که روح وايه چې کوم نه دی؟
دوی کې ستا په مينه چې مسموم نه دی؟

څوک دی د دوزخ د سرو لمبو لايق؟
چا ايمان راوړی ستا پر نوم نه دی؟

ډاګ دی، قبله نه ښکاري لمونځ څنګه کړم
کور د جانان هم راته معلوم نه دی

زړه مې په هر ست باندې پوهيږي اوس
اوس لکه پخوا غوندې ماشوم نه دی

پرته له تقوا ، پرته له دين څخه
څوک وايي چې ژوند لکه زقوم نه دی

ټول دې اوس ترې په ښاپيرو پورې
وايي دا هلک د انسان زوم نه دی

زړه د فضليار يې درې ورې کړ
چا ويلې چې غم دې بم اتوم نه دی؟

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خاطر اپریدي په لیکه

***

د انــکار ټکـــو کې اقـــرار دې وکـــړ
ګـــرانې! دا څـه عجـيـبه کار دې وکـړ

دا و نظـــر او کـــه د غـشـــو بـاران؟
چې دا زمـا د زړه پـر ښــار دې وکــړ

تـا پـه نفـرت ګـــوره هـيڅ نه وو کـړي
خو نن پـه مـينه د زړه ښکار دې وکړ

زه يـې رېښـتيا کـړم در پـه دره ګـلې!
هسې چـتـې د نـاز ازار دې وکـــړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري دې ورکړل خال دې واخيستو ترې
اسمانه! چل زما په يار دې وکړ

هسې هم روږدی يې زړه ، خير دی که نن
ان تر سهاره انتظار دې وکړ

اوس (انالحق) څه؟ تا به هلته منم
چې دغه غږ پر سر د دار دې وکړ

واک دې د خولې نور فضليار ته ورکړ؟
دومره باور او پر ما خوار دې وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پام زړه! چې دې ژوند لکه ګنډېر نشي
بیا د یو چا یاد درنه چاپېر نشي

کله څوک د یار رضا مونډلای شي؟
څو پورې له خپلې رضا تېر نشي

هیڅکله فراق ورته ونه وایې
ژوند چې دې سور اور، خواره ګنډېر نشي

زړه! څه چې دې خوښه وي، کوه یې خو
پام کوه چې رب درڅخه هېر نشي

وامې وربدل ودې ویل هجر ته
پام چې فضلیار درنه کوښېر نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د خپل نامه په خوا کې (ګل) لیکي
زما د نوم سره (بلبل) لیکي

زهرو او شاتو نه جوړ لیک رالېږي
چې یو سلام او یو کنځل لیکي

د وخت قلم د هغه چا پر تندي
چې ډېر وژونکی وي ، اتل لیکي

زه قافیه او ردیف نه پېژنم
د وطن غم پر ما غزل لیکي

زمونږه هر ګاونډی خپل پلان کې
پاس د (چور) لفظ لاندې (کابل) لیکي

توری د (یار) په (فضل) څومره ګران دی
په ځان پسې یې متصل لیکي.

***

ستا د مستۍ او نخرو څه کمی دی
د اباسین د څپو څه کمی دی

څله مې زړه باندې داغونه پوښتې
د یخ پر مخ د خولو څه کمی دی

زما غوښتنې که هر څو ډېرې دي
دا ستا په خوله د پلمو څه کمی دی

وایه د جنګ که د ورانیو وکړم؟
زمونږ د ژوند د کیسو څه کمی دی

دلته یې توپ او ټانګ جوړه غړوي
په دې وطن د نغمو څه کمی دی

صرف ماتول یې زده کوه پې مخې!
تاته د زړه د ښیښو څه کمی دی

د فضلیار بې پروا خیاله! پام کړه
دلته د دار زولنو څه کمی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه ته يې زما چې زولنې نه کړې
لنډې لنډې زلفې دې اوږدې نه کړې

ولې هسې خون د مين زړه اخلې؟
پام کوه چې شونډې دې بيا سرې نه کړې

هسې خو راځې نه تر څو پورې چې
هيلې مې په زړه باندې ورستې نه کړې

زه اوس اموخته يم خوله په زور اخلم
ګوره چې دې ځان بې حوصلې نه کړې

نور مې په مات زړه چې لوبې ونه کړې
هسې نه چې ځان ورباندې پرې نه کړې

غېږ ته د جانان به ور ونه رسې
څو چې فضلياره شپې رڼې نه کړې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

څنګه به له ما دومره ارزانه ته؟
ستا عِشْق به د سر په بيه مانه ته؟

دا خلک دي مونږ ته دُعاګاني کړي
مونږ که نه وای روس تر هندوستانه ته

کان د زمرودو خپله هم ژړل
کله چې وتو له بدخشانه ته

ولې دي افغانه دومره ژر پرېښود
ستا دُښمن روان و له جهانه ته

پاس فضا کې هم افغانان شته که څه؟
څنګه د باروت بوی له بارانه ته؟

راغلې خو له تللي دې ونه پوښتل
ولې له دې خاورې پښېمانه ته؟

مخه مې د (آه) تا ولې ونیوه؟
ستا له لاسه ان تر اووم اسمانه ته

هسې دې غزل د فضلیار تم کړ
دا خو تر حمزه او تر کاروانه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قــد د صــنوبر لـــري دلـــبر ربـه
حسن لکه لمـر لـري دلـــبر ربـه

خلک يې بانه بولي خو سترګو کې
سم لکـه خنـجر لـري دلــبر ربـه

دا چې بې له وېرې ځي راځي دلته
ځان بـاندې باور لـــري دلـــبر ربـه

تېر شي له ټټر زړګی سوری کاندې
څومره خوږ نظر لري دلبر ربه

زړه نه دی ، لـه تکـو تـورو تيـږو نه
جوړ سينه کې غر لري دلبر ربه

داسې نه چې صرف همدا بې رحمه ده
دغـه شان ټبر لــري دلـــبر ربـه

ورحـمـېږې ته پر فضليار باندې
زښته ډېر خطر لـري دلـــبر ربـه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پکي پیدا که د ژوند شور جانانه
جوړ که زما په زړه کي کور جانانه

لږه په شونډو کي مسکۍ غوندي شه
لږ مي زخمي زړه که ټکور جانانه

لري کړه نوره دنداسه له خولي نه
پر زړه مي مه بلوه اور جانانه

راځه د شرم له هسک غره راتيږ شه
راشه په زړه مي شه راخور جانانه

ځار دي شي زر ښايسته او سل غنمرنګ
له تانه ای زما تک تور جانانه

په يو نظر چي زړه دانه وانه کړي
رب دي اوبه کړه دغه زور جانانه

فضليار مه وژنه په پخه چاړه
وريسي راوړه دا ځل لور جانانه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله د ادم د رباب ترنګ شمه
کله د ابدال د تورې شرنګ شمه

کله غلیمان په ماته سر کړمه
کله خپلو وینو باندې رنګ شمه

شا مې د میدان په لورې نه شوله
مخامخ روان شمه غورځنګ شمه

زه د چا اتوم بم ته احتیاج نه یم
ځار د خپل ولس له نام او ننګ شمه

زور دعقیدې مې خدایه کم نه کړې
هسې نه چې هر ډګر کې ړنګ شمه

سرومال مې دواړه له وطنه ځار
خبر که په دې لاره کې ملنګ شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د ضرورت کې به ټوپک اخلم
نور به مل د بېل او د کولنګ شمه

زه پښتون زلمی اوس پوهېدلی یم
غواړم چې په پوهه کې هم دنګ شمه

مال او متاع رنګ د ژوندون نه ګڼم
مینه کې چې پړ شم نو بدرنګ شمه

غواړمه ملګرو فضلیار غوندې
ښکلو ته په غاړه کې لونګ شمه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

شا او خوا زما د سترګو اوس رڼه ده
پکې بله چې دا ستا د مخ ډیوه ده

د نړۍ منظرې ټولې مې شوې هېرې
ستا د سترګو څومره ښکلې منظره ده

په نخرو د پېغلو ډله کې روانه
دا د سرو کالو جلۍ څومره خوږه ده

راځه مه ځه یو سات کېنه د یار یاده!
سهار لرې دی تر اوسه نیمه شپه ده

د خپل وران کابل ښکلا چې مې لیدلې
د نړۍ له نورو ښکلو مې توبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې شنې ښنترې پرې ولاړې
څه سرسبزه مې د شوخ زړګي دره ده

د کابل ښاره شویه ښاره! زیری زیری
ستا د پېغلـو ډلـه ببـرته راستنه ده

فضلیـاره اوس په مینه ښـه پوهېږي
خلک هسې درتـه وایـي چې وړه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سخت شولو ګوزران، چې دا به څنګه شي
نه راځي جانان ، چې دا به څنګه شي

زه درته پر ځمکه انتظار کړمه
ته شوې د اسمان، چې دا به څنګه شي

لوټې لوټې خاورې دې کړ، وران دې کړ
زما د زړه جهان، چې دا به څنګه شي

خلک د ژوندون په خوند مړېږي نه
مونږ ورته حيران، چې دا به څنګه شي

بس د مرچو ښته باندې ناست دې ټول
زوړ دی او که ځوان، چې دا به څنګه شي

ښه او بد نه ګوري فضليار مني
ستا هر يو فرمان، چې دا به څنګه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پرېږده ستا په سینه خور لکه ټیکری شم
د دې غیرو خلکو سترګو کې اغزی شم

ستا لومړی خندا شپېلۍ د اسرافیل وه
یو ځل بیا وخانده شاباس چې ژوندی شم

سپېلنی یم خو د ښکلو وچکالي ده
ربه ! یو ښکلی پیدا کړې چې لوګی شم

لېونی شم په ځنځیر نه سړی کېږم
خو چې یو سوك د یار وخورم نو سړی شم

سل ګیلې او زر غوښتنې مې وي زړه کې
خو چې تاته درنژدې شم نو ګونګی شم

د ماشوم غوندې مې نور غېږ کې وانخلې
راځه ته غېږې ته راشه چې زلمی شم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله هر وخت کله لږ تم درځمه
د وخت له دوده سره سم درځمه

د ګل په وار بورا دی کله منعه؟
ته مې ښکنځه زه به بیا هم درځمه

د سینې لار دې راته خلاصه پرېږده
د زړه کعبې ته په حرم درځمه

ګله ! که شا او خوا دې ټول اغزي شي
زه نیمه شپه سپور په شبنم درځمه

د بې شرمیو پلیتیو نه پاك
لکه پښتو ، لکه زمزم درځمه

چې مې په قدر باندې نه پوهېږې
خیر فضلیاره نور به کم درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

له هر کار نه یم وېستلی د یار سترګو
په زړګي یمه وېشتلی د یار سترګو

ساده سترګې مې په جنګ کله پوهېږي
هر میدان ترینه ګټلی د یار سترګو

څه دوه ، درې او یا څلور وارې خو نه دی
په بار بار یمه رټلی د یار سترګو

نه پوهېږم چې کوم عیب، اخطار او ډاردی
زما سترګو کې لیدلی د یار سترګو

دا چې اوښکې مې له سترګو نه بهېږي
دغه حال رالورولی د یار سترګو

فضلیار ته بل چا هیڅ ویلي نه دي
دا له کلي راشړلی د یار سترګو

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته که د بل شې ژوند به څه شي یاره
ګومان مې نه شي چې دې وشي یاره

پرته له تانه خو سپرلي هم ګوره
خزان خزان سپېره سپېره شي یاره

ژوندکې به داسې وخت هم راشي کله
چې مې د زړه داغونه ښه شي یاره؟

ټول ارمانونه د نهیلي ژوند مې
په څورېدو څورېدو مړه شي یاره

خپله یې نه غواړې که ویې غواړې
کور به ویجاړ د بېلتانه شي یاره

زړه چې مې چا کې صمیمیت وګوري
نو ټول خواص یې د واړه شي یاره

چې فضلیار کله ستا سوچ کې لاړ شي
نو یې خولګۍ اوبه اوبه شي یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: خپل مشر تره مولنا محمدادریس (حقاني) ته! چې په
ډېر ترخه وخت کې مې ډېرې خوږې شپې ورسره کړي

***

روح، زړه او جسد مې لور په لور شول نور
یو یې د اسمان دوه یې د ګور شول نور

تور زما د سترګو ولې نه راځي؟
سپین زما د سترګو پسې تور شول نور

ای د ژوند اسرې! پرته له تانه خو
خوب،خوراك او ځنباک راته پیغور شول نور

بس دی فضلیاره په ژوند څه کوې
بخت او تخت دې دواړه رانسکورشول نور

ککړك

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا نه ډېر جــانانه بل څــوک نشته دی
نه پاس په اسمان او نه په ځمکه خوږ

مــاته مــې چــرسي لالــی رايـاد کانــدي
بوی د چـرســو لګــي پر مــا ځـکه خوږ

دوی وايــي جــانان دې نمــک نه لـــري
زه وايــي جانان دی بــې نمکــه خـــوږ

وپوښــتل يـو چـا چــې پښــتانه ولــې
نه ګڼي بل هيڅ څه تـر ټوپکـه خــوږ؟

بيـا هغـه خـبر وکــړه چــې وېل به دې
دا د ظالــم زوی دی بــې درکـه خـــوږ

يـــاره فضليـاره فكــــر نــه كــــوم
بل به نو کوم ځای وي تر (ککړکه) خوږ؟

پاس پچير

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ارمان ارمان ساتل يې نه پېژني
ښکلي فقط د زړونو وره پېژني

ددې مهال ياران الفت څه کوي
دوی خو فقط پيسه او سره پېژني

زما په زړه کې يې عمرونه تېر کړل
خو ما تر اوسه پورې نه پېژني

زما غريب چې صيب ، جناب نه دی زده
نو ريښتيا څوک به ما په څه پېژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې له مينې چې ناشوني ده، دې چم کې
بلـه هره ګـناه شــوني ده، دې چم کې

مينه ستا مې په زړه نوې رورېدې نه ده
دا بلا ډېره لـرغـوني ده، دې چم کې

دا د زړه دا مينه ناکه شان مرغۍ مې
له تعجبه غوني غوني ده، دې چم کې

دا چـې وايي مــينه جـرم دی ګناه ده
دا وينا بالکل ريښتوني ده، دې چم کې

د الفت د ښاپيرۍ خدايه ته مل شې
ډوبه شوې نور تر ستوني ده، دې چم کې

فضلـياره ته يـو چـا ته خــوارډ ګــورې
دا خـبر ګوره مرګــوني ده، دې چم کـې

ککرک - سره رود

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

زړه کې مې دواړه روح او وينه لا شته
پکې ستا ياد پکې ستا مينه لا شته

چېرته به زړه شي له دې کلي صبر؟
چې پکې هاغه نازنينه لا شته

بچې د کرکې ننګرهاره وايې
څنګه تر اوسه دلته مينه لا شته؟

راشه په خپل رنګ يې رنګينه کړه نور
د ژوند په پاڼو کې مې سپينه لا شته

يو فضليار دی چې بې ميني ګرځي
که دلته بل څوک هم بدبينه لا شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې لانجمنې ښاپیرۍ ته!

***

یوازې ستا خو نه دي ډېرې دي یار
لانجې بېخي له حد نه تېرې دي یار

د څو بدرنګو او ترخو له لاسه
خوږې خبرې رانه هېرې دي یار

نیمه په کور نیمه په بند کې والله
میاشتې د ژوند مې داسې تېرې دي یار

اوسني وخت کې او رېښتیني مینه؟
دغه خبرې پخوا تېرې دي یار

ستا د سیالۍ پکې څوک نشته ګني
جینکۍ دلته کې هم ډېرې دي یار

د زړه له غوښو مې تر اوسه پورې
ستا اداګانې لا چاپېرې دي یار

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښه يې سپک لکه د خلي که جانانه
رقيبان مې غلي غلي که جانانه

دا سپېرو سپېرو وختونو پسې راشه
پسرلي غوندې يې ښکلي که جانانه

ستا پيکي ته زما زړه خداى پيدا کړى
سيخکي ترينه راکولي که جانانه

خير د زړه له يو څه وينو څخه تېر شه
يوه سمه غزل وليکه جانانه

فضليار د خپلو بدو بخښله غواړي
ترمې اوښکي يې قبولي که جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـۍ: د خوګیانو په لوخې کې د ملك محمد قیاس درنې کورنۍ ته، چې پر جلالکوټ د امریکایي بمباریو پر مهال یې ډېرې ستونزې په ورین تندي راسره ګاللې وې.

***

خپلواکي مې د خپل قـام راڅخه غواړي
له غلـیم نه انتقـام راڅخه غواړي

باغي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قیام راڅخه غواړي

ننګ غیرت مې پېغورونه راکوي تل
هغه خپل شهید امام راڅخه غواړي

عجیبه ده چې تقوا په چا کې نه وي
هغه ځنګـه احترام راڅخه غواړي

فضلـیاره مقتول زړه سره څه وکړم
د مسیح د خولې سلام راڅخه غواړي

لنډۍ-خوګیاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زخمي دې نه کړي یاره په قسم دی خطرناک
تنکی مخ دې ترې ساته چې شبنم دی خطرناک

یو وخت به مې شي زړه ټوټې ټوټې هوا ته پورته
یو ځوک یې مینځ کې پروت لکه د بم دی خطرناک

حیران یم چې دې څنګه دا مغروره دلاسا کړه
ملا صاحب! د ځان په خیر دې دم دی خطرناک

بس ټک پسې بل ټک شي په زړه غبرګ ټکونه راکړي
هر ناز یې په والله لکه لړم دی خطرناک

ویریږم د چا یاد یې ریښې غوځې نه کړي خدایه
هر وخت د فضلیار زړه ته اړم دی خطرناک

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نا آرام زړه مې آرام راشخه غواړي
یاره ستا د شونډو جام راشخه غواړي

ستا لیدو سره نن ونه لړزېدلو
زړه مې ځکه اوس انعام راشخه غواړي

یا مرګی او یا جانان، لاسلیک دې وکړه
مینه داسې استعلام راشخه غواړي

د زړګي مې بله هیڅ غوښتنه نشته
ستا یادونه تل مدام راشخه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند مې يوڅه، تن مې بل څه، روح مې نورڅه
يــاره! ښــه بــد دې تمــام راڅخه غواړي

ډېرڅه شته چې خوښ مې نه دي ، خو يې وايم
هغه ټول مې خپل عوام راڅخه غواړي

تــه دا زړه ، دا ســتا د زلفــو مــين ګــوره
لېونی په خپلــه دام راڅخه غــواړي

يـار بـه څنګـه شي؟ دا زړه يـې فضليـاره!
هر سهار او هر ماښام راڅخه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس ډز ته وي تیارې دواړو غبرګو کې مرمۍ
جانان همېشه ګرځوي په سترګو کې مرمۍ

یو وخت دلته تېر شوی چې ښتې به وې خدایه
په ونو، انسانانو او په چرګو کې مرمۍ

د ښو او د خوږو تورو پر ځای پکې پرتې وي
په خولو د ځینو ځینو غنمرنګو کې مرمۍ

د وس یې خدایه نه یو په خپل فضل یې کړې شنډې
دا پورته الوتکو ځوانیمرګو کې مرمۍ

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته چې لاړ شې ستا یادونه نور هم ډېر شي
دا درواغ دي "چې څه تېر شي هغه هېر شي"

که پلو دې کړ ترې لرې ، لمر به خوار کړې
ټول شمسي نظام به ستا له مخ چاپېر شي

پر دې خوار زړه مې هیڅوک بریالي نه شول
چاته ترې د تورغر چاته پنجشیر شي

څه یوه ورځ خو مې نه ده، تل دا حال وي
څو زه لاړه ورته نیسم جانان تېر شي

پر کابل د وحشت دور راپه یاد کړي
د یار یاد چې مې له زړه څخه چاپېر شي

دا څو بیته به په خلکو کې ژوندي وي
فضلیار به له یارانو څخه هېر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې پوښتنې بې سلامـه راغـی نېغ ځـوک
پـه زړګي مې راداخـل شــو لـکـه تېـغ ځـوک

د همـدې لــپاره خـدای مونږ ته راکـړې
سر بـه نـه کړي ای وطنه لـه تا درېغ ځوک

خـدای مې یار ته هسې سترګې دي ورکړې
لکه ورکړي سپین ښامار ته لاس کې تېغ ځوک

فکر نه کـړم که جنت کې یې سات تېـر شي
چې یو ځل د یار پـه مـینه کې شي دېغ ځـوک

لکــه زه چې یـې د زړه وینــې ورزبېـښـم
دې مجلس کې راته ګوري داسـې تېـغ ځـوک

فضلـیـار بیخـــي لـــه ځـــانه خـــبر نه و
خو په زړه کې یې بیا ناست و ایغ و بېغ ځوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه استاد ناګار ته!

***

روسان پر ټوله لاره، کوي خلکو ته کیسې
افغـانه! ستا لـه ډاره، کوي خلکو ته کیسې

پکول که مې نړی کې،د میړاني یو سمبول دی
لونګۍ مې هم چلتاره، کوي خلکو ته کیسې

یو وخت به یو شمېر خلک، په ښېتو اوازونو
د غـرب په هره لاره، کوي خلکو ته کیسې

که اوس دې هغه تېر وختونه نشته پروا نه کړي
غـزلې دې ناګاره کوي خلکــو ته کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا جلۍ مې پاس په بلۍ څو ځلې لیدلې ده
ما خو په خطر کې نړۍ څو ځلې لیدلې ده

دروغ وايي د ځان د سپېڅلتیا په هکله دروغ وايي
(لمر) سره مې وربخ کې (سپوږمۍ) څو ځلې لیدلې ده

مور دې راته غله ښکاره شي ستا سترګې چې ووینم
ما یوه بې سترګو هوسۍ څو ځلې لیدلې ده

خدای خبر چې ولې یې ښېراوې هیڅ قبلیږي نه
رب ته په سجده مې څېړۍ څو ځلې لیدلې ده

پام چې فضلیاره د طالب په نوم منکر نشې
ستا په سر مې سپینه لونګۍ څو ځلې لیدلې ده

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library